

Nr 236.

Af herr **Olsson** i Blädinge, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående åtgärder mot jordkulturens ödeläggelse genom försumpning.

Det är ett känt förhållande, att den alltjämt fortgående försumpningen, jordkulturens farligaste fiende, åstadkommer ödeläggelse öfver vida områden af vårt land, och därest det blefve undersökt, hvilka stora arealer, som under ett århundrade sålunda gå förlorade, skulle vi helt säkert förskräckas öfver att vi på detta sätt låta så att säga en osynlig fiende eröfra den ena landsträckan efter den andra.

Följderna häraf äro också af högst betänklig art och visa sig i främsta rummet genom skogsarealens förminskande och skogsväxtlighetens nedsättande, för att icke tala om klimatets hårdhet och frostlänthetens tilltagande, hvarigenom kulturväxterna i dessa och kringliggande bygder hotas af förstörelse, hvilket åter föranleder den jordbrukande befolkningens förminskande genom utvandring; ja äfven vissa sjukdomar torde kunna skrivas på dessa sumptraktens konto.

Visserligen hafva under de senaste decennierna åt kulturen återbördats ofantliga vidder, men härvid har man så godt som undantagslöst och helt naturligt ägnat sin uppmärksamhet åt sådan mark som lämpat sig för jordbruk och som kunnat åt företaget gifva en snar om ock mer eller mindre god valuta. De ojämförligt mycket större arealer återigen, som icke lämpa sig för jordbruk, lämnas emellertid så godt som undantagslöst åt sig själfva och ödeläggelsen fortgår här ohäjdadt. Så är åtminstone förhållandet i den bygd jag representerar, västra delen af Kronobergs län, och å en bifogad karta visas, hvilka jämförelsevis stora områden som i stort sedt äro utsatta för försumpning, och samma förhållande finnes vara rådande i närgränsande delar af Kristianstads, Hallands och Jönköpings län samt till sistnämnda län gränsande delar af Älfsborgs län, för att nu icke tala om Norrland och äfven andra delar af vårt land.

Man kan sålunda hänföra dessa försumpningar till tvenne olika kategorier: där bildningarne äro tjänliga för jordbrukskultur och i följd häraf redan till stor utsträckning äro torrlagda och tagna i bruk och sådana där man äfven efter genomförd torrläggning åtminstone icke på

mansåldrar om ens någonsin kan vänta någon kultur, men som dock i sitt nu befintliga skick fortfarande växa ut och sprida omkring sig den ödeläggelse hvarom här ofvan är taladt. Att å dessa, till den sistnämnda kategorien hänförliga marker, den enskilde skulle i någon mån kunna ingripa är otänkbart och då det uppenbarligen är ett stort statsintresse, som här är satt i fråga, och ofantliga värden som äfventyras, torde det ligga i statens välförstådda intresse att kraftigare än hittills gripa in. Statsmakterna hafva visserligen länge insett betydelsen af att dylika sumptrakter blifva torrlagda och därför årligen anvisat medel för detta ändamål, det s. k. frostminskningsanslaget, men villkoren för detta anslags utlämnande, det utgår som bekant med endast halfva kostnadsbeloppet, göra att det väl knappast tages i bruk för dessa här åsyftade försumpade marker af sämre beskaffenhet, och dessutom torde det vara alltför otillräckligt för att uppnå ett till verkligt gagn ledande mål.

Hvad som i första hand erfordras synes vara stora afloppskanalers upptagande genom de af försumpning mest hotade orterna, och det är en undersökning häraf och systematisk planläggning för sådana kanalers utförande, som närmast är af behovet påkallad för att frågan skall kunna föras vidare framåt.

För att få en sådan utredning till stånd, tillåter jag mig vördsamt anhålla,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förberedande undersökning af hvilka åtgärder lämpligen böra och kunna vidtagas till förhindrande af jordkulturens fortgående ödeläggelse genom försumpning, företrädesvis å sådana trakter inom landet, där dessa försumpningar redan fått den utsträckning och omfattning, att enskildes krafter och förmåga att verksamt ingripa uppenbarligen äro otillräckliga, samt att Kungl. Maj:t därefter för Riksdagen framlägger det förslag, hvartill denna utredning kunnat föranleda.

Stockholm den 31 januari 1912.

P. M. Olsson i Blädinge.

I motionens syfte instämmer:

E. O. Magnusson.
